

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြူတံခို

ရှင်ခုန်သံလေးစည်းချက်ညီရင်

နို ၀ ၁၂၆၀၆

အခန်း(၁)

ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက တဆတ်ဆတ်လေးပင် တုန်ရီချင် နေသည်။ ။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှာ လူတွေအများကြီး သွားလာနေရာကနေ တဖြည်းဖြည်းကျဲသွားပြီး လူသွားလူလာ ရှင်းသွားလေသည်။ အထိ ငွေခရူအား လာရောက်ကြိုဆိုမည့် သူလည်း မတွေ့ရသေးပေ။ အမေကတော့ အမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်မေချစ်က လာပြီးကြိုနေလိမ့်မယ်တဲ့ ၊ စောင့်မှာ ပါတဲ့ ၊ အားမငယ် ပါနဲ့ တဲ့ ၊ ဒုက္ခပါပဲနော်။ ငွေခရူက ယခုမှ ရန်ကုန်ဆိုတာကို ရောက်ဖူးတာပါ။ မျက်စိသူငယ် နားမလည် နှင့် တောကနေတက် လာပြီး ဘယ်ကိုသွားရမှန်း လာရမှန်းပင် မသိတော့။ အန်တီမေချစ်တို့ လာမကြို ရင်တော့ အခက်ပဲ။ အမေက ငွေခရူရဲ့ ပညာရေးအတွက် အမေ့သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်က သူ့အိမ်မှာ နေရင်း အလုပ်ရှာပြီး ဘွဲ့တစ်ခုခုရဖို့ ကြိုးစားပါတဲ့ ။ ငွေခရူ ဘွဲ့တစ်ခုခုရချင်တယ်။ ကွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေလည်း လေ့လာသင်ကြားချင်တယ်။ ငွေခရူဖြစ်ချင်တာတွေက အများကြီးပါပဲ။ တောမြို့နယ်လေးကနေ ဆယ်တန်းမှာ သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မြို့တက်ပြီး ပညာဆက် သင်ဖို့ ဆန္ဒတွေကြီးမားစွာဖြစ်နေခဲ့သည် ။ အမေကတော့ ငွေခရူရဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မတတ်နိုင်ရှာပေ။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေသည် ။ မထင်မှတ်ဘဲ အမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်မေချစ်က ငွေခရူတို့

မြို့လေးဆီ အလည်လာရင်း အန်တီတို့ အိမ်မှာ လာနေပြီး ပညာဆက်ကြိုးစားပါ တဲ့ ။ ငွေခရလေးက စာလည်း ကြိုးစားတယ်။ သွက်လက်ချက်ချာမှုလည်း ရှိတော့ အောင်မြင်မှာ ပါတဲ့ ။

"အန်တီတို့ ကတော့ အရမ်းချမ်းသာကြီး မဟုတ်ဘူး လေ ခရလေး၊ အန်တီ ကူညီနိုင်တာက နေထိုင်ဖို့ ပဲလေ၊ မင်း အလုပ်ရှာရင်း မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ကြိုးစားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခရ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ရရာအလုပ် ကိုလည်း လုပ်ပါ့မယ်၊ ခရ ဘွဲ့တစ်ခုရချင်တယ်၊ အမေ့ကို သက်သောင့် သက်သာ အေးအေးဆေးဆေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားချင်တာ ပါ"

တောနယ်လေးမှာ နေထိုင်ရတဲ့ အမေနှင့် ငွေခရဘဝ နံ့ချာလွန်းနေ သည် ။ အမေက အိမ်တွေမှာ အဝတ်လိုက်လျှော် ခိုင်းစေတာလုပ်ပြီး ငွေ ခရကို မခိုင်းစေရဘဲ ပညာသင်ပေးခဲ့တာပါ။ ခရ တန်ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်။ အမေ့ကို အနားပေးချင်တယ်။ ငွေခရကို အမေအရင်းပဲ ဂရုတစိုက်နှင့် ပြုစုပေး ခဲ့သည် ။ အမေက သူများ အိမ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ရပေမဲ့ သမီးငွေခရကိုတော့ သူများ အင်္ကျီအဝတ်အစား အဟောင်းအနွမ်းတွေကို မဝတ်ဆင်စေခဲ့။

"အမေ့သမီးလေး အရမ်းချောမောပြီး သန့်နေတာပဲ၊ သူများ အကျတွေ မဝတ်ရဘူး၊ တစ်ထည် ပဲရှိရှိ အသစ်ပဲ အမေဝတ်ပေးမယ်၊ သမီးလေး စာကြိုးစားပါ၊ ဘဝကို ထူထောင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ အောင် ကြိုးစားပါ၊ အမေ့ဘဝမျိုးတော့ လုံးဝအရောက်မခံနိုင်ဘူး"

အမေပဲ အလုပ်တွေကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ပြီး ငွေရှာခဲ့သည် ။ ငွေခရကို ပညာပဲ ကြိုးစား စေသည် ။ အခု ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမေ့သူငယ်ချင်းထံ အကူအညီတောင်းခံပြီး သမီးဘဝရှေ့ရေး အတွက်

မြို့ကိုလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ခရု မြို့တက်ကာနီးတွင် အမေက ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ လုံးဝမပြခဲ့။ ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာပဲ ငွေခရုအား ဆုံး မစကားပြောသည်။ ။

"ခရု ဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုဘူးနော်၊ ခရုလေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ရော၊ အစွမ်းအစကိုရော၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုတွေကိုရော ယုံကြည်စိတ်ချ လို့ အမေ လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ခရုလေးက မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ ရှိ သင့်တဲ့ တန်ဖိုးကို ထားတတ်ပြီး ခရုလေး ကြိုးစားမယ်လို့ အမေ ယုံကြည်ပါတယ်၊ သမီးက လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးပဲကွယ်၊ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ လည်း ကြီးမားတယ်၊ အောင်မြင်တိုးတက် တာပဲ အမေကြားချင်တယ်၊ သူများ အိမ်မှာ အလိုက်သိသိ နေထိုင်စားသောက်ပါ၊ ပညာရေးကလွဲပြီး ဘာမှ မေချစ်တို့ အိမ်သားတွေနဲ့ မစပ်ယှက်ပါနဲ့ ၊ အဓိကတော့ ပညာ ရေးဘက်မှာ ထူးချွန်အောင်မြင်ပါ စေ"

အမေရယ် ငွေခရု ကြိုးစားမှာ ပါ။ တခြား ဘာကိုမှ လည်း စိတ်မဝင် စားပါဘူး။ ခရုကို စိတ်ချပါ။ အမေ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေတာကို ခရု မ သိစေရန် စိတ်ကိုတင်းပြီး အမေ ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည် ။ ခရု အားငယ်စိုးရိမ်နေမှာ အမေ အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့၏။ အမေ့ကို ခရု သနားနေမိ ၏။ အမေ့ကို ပြီးပြည့်စုံသော ဘဝလေးတစ်ခု အမေ အသက်ထင်ရှားရှိ နေတဲ့ အချိန်လေးအတွင်း ရရှိစေချင်တယ်။ အဲဒါ ခရုတာဝန် ပါပဲ။ ခရု နားလည်ပါတယ်။ အမေ စိတ်ချပါနော်။ ခရုဘဝကို ခရု နားလည်သိရှိ ထားပြီးသားပါ။ အမေ စိတ်ညစ်အောင် စိတ်သောကတွေ ခံစားရအောင် ခရု ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။

"သမီးလေးကို မေချစ်တို့ လာကြိုလိမ့်မယ်၊ သမီး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး အောင်မြင်မှု ကို ရယူခဲ့၊ လိမ္မာတဲ့ သမီးလေး အောင်မြင်မှု

တွေရရှိမှာ ပါ။ အမေနဲ့ မေချစ် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိပြီးပြီ၊ ခရုလေးကို လာကြိုမယ်တဲ့ "

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှာ လူသူရှင်းသွားသည် အထိ ငွေခရု ရပ်နေသည် ။ ဒုက္ခပါပဲနော်။ လာ မကြိုရင်တော့ အခက်ပဲ။ ဖုန်းနံပါတ်တော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ သွားဆက်ရမလဲ။ ငွေခရု တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရင်း မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် သူများ တွေကတော့ သူမကို ငတုံး ငအမလေးဟု ထင်သွားမှာ လည်း စိုးရိမ်ပြီး မျက်နှာထား တင်းထားလိုက်သည် ။ မကြောက်ပါဘူး။ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီချင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာစေကပ်ရင်း သွားလေးတွေဖြင့် ဖိကြိတ်ထိန်းထားလိုက်သည် ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ လာပြီးမှ တော့ ငွေခရု ကြောက်ရွံ့နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သတ္တိမွေး စမ်းပါ။ လူလူချင်းတွေပဲ။ ဘဝကို အားမာန်တွေ သတ္တိတွေနှင့် ငွေခရု ကြိုးစားရမယ်လေ။ စိတ်ကို တင်းထားပြီး မျက်နှာအမူအရာလေးက မထီလေးစားဟန် ဖမ်းထားရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်ဒူးက တုန်ချင်နေသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း မကြည့်ရဲ။ စိတ်တွေ ချောက်ချားလိုက်တာနော်။ အန်တီမေချစ်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ လာမကြိုရတာလဲ။ အမေ့ရှေ့မှာ သာ မကောင်းတတ်လို့ ခရုကို လက်ခံလိုက်တာများ လား။ အန်တီမေချစ်အပေါ် အမေ့ကျေးဇူးရှိတယ်တဲ့ ။ ခရု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အန်တီမေချစ်မျက်နှာက မသာမယာတော့ ရှိသည် ဟု ခရု ထင်မိသားပဲ။ လူက ရှင်းနေပြီ။ ခရု ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့။ အပြင်ဘက်ရောက်အောင်သွားပြီး ဖုန်းဆက်တဲ့ နေရာကို မေးမြန်းစုံစမ်းရမှာ ပဲ လေ။ ငွေခရု မကြောက်နဲ့ ။ ဘဝဆိုတာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲပဲ။ သတ္တိတွေ ဇွဲတွေအပြည့်ရှိမှ အားတင်းထား စမ်း ငွေခရု။ တော်ကြာ တောသူမဆိုပြီး နင့်ကို ဖြုချောက်လိမ့်မယ်နော်။ မကြောက်နဲ့

။ ရင်ဆိုင် ... ဘဝကို ရှေ့ဆက်လျှောက် နောက်မဆုတ်စတမ်းနော် ငွေခရူ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။ ။

"အမေ"

"အို"

"ဟာ"

ငွေခရူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားလေတော့သည်။ ။ အဲတော့ ... ဒုက္ခပါပဲ။ ခရူ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိတာ။ တိုက်မိတဲ့ သူက လူရည်သန့်သန့်၊ စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသောသူ။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် ဘောင်းဘီအရှည်အဖြူရောင်နှင့် တော်တော်လေး စမတ်ကျကျဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိတာထက် သူ့အဖြူရောင် အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီအပေါ်မှာ အရောင်မည်းမည်းညိုညိုတွေ ရစရာမရှိအောင် စွန်းထင်းသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ့လက်ထဲက ပြုတ်ကျသွားတဲ့ စက္ကူခွက်လိုလို ခွက်လေးဖြစ်နေပြီး အညိုရောင်အရည်တွေ က စီးကျနေ၏။ အောင်မယ်လေး ... ဘာတွေလဲ။ ငွေခရူ သတိထားနေကာမှ ရှက်စိတ် ကြောက်စိတ် တွေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး သွားခဲ့တာပါ။ ခရူ ကြောက်ကြောက်နှင့် မော့ကြည့် မိသည်။ ။

"မင်း ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အမိ၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို တောင် မမြင်ဘူးလား၊ မင်း ပိုက်ဆံပျောက်သွားလို့ အောက်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီး လျှောက်လာရတာလားကွ"

အောင်မယ်လေး ... တင်းမာခက်ထန်လိုက်တဲ့ မျက်နှာကြောကြီးပဲ။

မမြင်လို့ မတော်တဆ တိုက်မိသွားတာပဲဟာ။ ကြီးကျယ်လို့ ။ တောင်းပန်မလို့ ဟာကို။ ခရုက ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေကို လုံးဝ အထင်မကြီးပါဘူးနော်။ ဘယ်သူက တမင်ဝင်တိုက်မှာ လဲ။ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းရှာတယ် ထင်လို့ လား။ ဝေးသေးတယ်. သူမ မျက်နှာလေး စူတင်းကာ မတောင်းပန်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ လေသည် ။ မှတ်ထား ... ငွေခရုနော်။ အောက်ကျနောက်ကျနဲ့ မတောင်းပန်ပါဘူး။ အန်တီမေချစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရပြီး ခပ်သွက်သွက်လှမ်းမိလေသည် ။

"ဘယ်လို ဟာမလေးမှန်း မသိဘူးကွာ၊ တောသူမ ထင်တယ်၊ တော်တော်ယဉ်ကျေးမှု မရှိတာဘဲ၊ တောက်"

"ဟွန်း"

ငွေခရု ကြားသွားပြီး ရန်ပြန်တွေ့မလို့ လုပ်ပြီးမှ အန်တီမေချစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ရှေ့ဆက်ပဲ ထွက်လာခဲ့သည် ။

အမေက မြို့တက်ကာနီး သေသေချာချာ မှတ်လိုက်သည် ။ ခရုက မဟုတ်ရင်တော့ မခံတတ် ဘူး။ စွာတေးလန်မလေးပဲ။ သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ် မဆိုးပါဘူးနော်။ ဒီမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ တောသူမ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်သံက နားထဲမှာ စွဲထင်ရစ်နေသည် ။ ငွေခရု ဘူတာကြီးအပြင်ထွက် လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းကိုမတွေ့။ ဘယ်မှာ ဆက်ရမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း သိပ်ပြီး မစပ်စုရဲပေ။ ဟိုလူလို တောသူမ ဆိုတာ အထင်သေးအမြင်သေးပြီး စော်ကားချင်ဦးမယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အခြေအနေ စောင့်ကြည့် ရမယ်။ ခရု ခပ်တည်တည်နှင့် ရပ်နေလိုက်သည် ။

"ဟင်"

သူမ ရှေ့တည့်တည့်ကို လျှောက်လာတဲ့ သူက ဟိုလူပဲ။ အယ် ... အင်္ကျီအဖြူရောင်ပေါ်မှာ အမည်းကွက်ကြီး။ ကော်ဖီတွေပဲဖြစ်မယ်။ ရယ် စရာကြီး။ သူ့မျက်နှာကြီးက ရှုတည်ပြီး ဒေါသတွေထွက် ကာ မျက်နှာကြီးက နီမြန်းနေလေသည် ။ သူမကို ပြဿနာထပ်ရှာမှာ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ပြီး ရှောင်ထွက် သွားဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ထိုလူလက်ထဲမှာ ဖုန်းစ ကားပြောလာတာ တွေ့လိုက်သဖြင့် သူ့ဆီက ခဏလောက် ငှားပြီး အန် တီမေချစ်တို့ ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားလေသည် ။ လူ့အောက်ကျို့ ရတာ မသေပါဘူး လေ။ အရေးကြီးတာက အန်တီမေချစ်တို့ နဲ့ အဆက် အသွယ်ရဖို့ ပါပဲ။ ဒီလူက လူကြီးလူကောင်းပုံစံပဲ။ တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားပီသတယ်။ အဆင့်အတန်းရှိမည့် ပုံစံ ပဲ။ ခရု တောင်းပန်ပြီး အကူအညီတောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်။ တခြားသူ တွေကို မပြောရဲဘူး။ ခရု တစ်ယောက်တည်းလည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မှ မဖြစ်တာလဲ။ အင်းပါလေ၊ အောက်ကျချင် လည်း အောက်ကျပါစေတော့။ ခရု ဒီလူကိုပဲ အကူအညီတောင်းတော့မ ယ်။ ထိုလူက ခရု ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဖုန်းပြောရင်း လျှောက် လာလေသ ည် ။

"ဒီမှာ ရှင့်"

"ဟင် ... မင်း ... မင်း စောစောက ကောင်မလေးပဲ၊ မင်းကို ပညာ ပေးရမယ်၊ ယဉ်ကျေးမှု ရှိအောင် သင်ပေးရမယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဝင်တို က်ပြီး မတောင်းပန်ရတာလဲ၊ ငါ အခု ဧည့်သည် ကို ကြိုဖို့ ဟာ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မကြိုချင်တော့လို့ ပြန်ရတော့မယ်၊ မင်း ... တောင်းပန်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မတော်တဆပါရှင်၊ တကယ် ပါပဲ၊ ခရုကို လာကြိုမဲ့ အိမ်ရှင်တွေ မလာလို့ စိတ်ပူပြီး ရှက်ရှက်နဲ့

ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာမိလို့ ပါနော် ... နော်လို့ "

အခုတော့လည်း ကောင်မလေး အမူအရာလေးက ရိုးသားဖြူစင်ပြီး တမင်တကာ ဇာတ်လမ်း ဆင်တာမဟုတ်မှန်း သူမ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်း လေးတွေက သက်သေထူနေသည်။ အုပ်စိုးခ မပြောတော့။ သူ စောစောက တော်တော်လေး ဒေါသထွက်သွားရသည်။ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည် ကိုကြိုဖို့ စိတ်စောပြီး ကော်ဖီကိုတောင် တစ်ခါသုံးခွက်နဲ့ ဝယ်သောက်ပြီး မကြာခင် ဆိုက်တော့မည့် မန္တလေးအမြန်ရထားဆီ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဒီကောင်မလေးက ဝင်တိုက်လိုက်၍ ကော်ဖီခွက်မှောက်ပြီး စွန်းထင်းပေကျ၍ ခရီးသည် ကို မကြိုတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ ရှိတဲ့ လက်ထောက်တွေဆီ ဖုန်းဆက်အကြိုခိုင်းပြီး သူကတော့ အဝတ်အစားပြန်လဲဖို့ အိမ်ပဲပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

"ခရု တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ စောစောက ဦးလေး ပြောသလိုပဲ၊ ခရုက တောသူမပါ၊ မျက်စိ သူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိဘဲ ကြောက်ကလည်း ကြောက်လာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာမိတာပါ၊ ခရု အမှားပါပဲရှင်"

တောသူမက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်နေသည်။ စောစောကတော့ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွားလိုက်သေးတယ်။ ဒီကောင်မလေးပုံစံအား သူ ဒေါသထွက်နေရတာပါ။ အခုလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးမျိုးက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းဆင်ချင် ဆင်နေတာပါ။ အုပ်စိုးက အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဆိုတော့လည်း အများအမြင်မှာ ရှိသေလေးစားလေအောင် မျက်နှာကြီးကို တည်တည်ပဲ ထားတတ် သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး။ ဒီကောင်

မလေးရော ဘာကောင်မလေးလဲ။ မိန်းမတွေရဲ့ စကားကို သူ အလွယ်
တကူ မယုံကြည်တတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပင် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ
လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

"ဒီမှာ ရှင့်"

"ဘာလဲ"

"ဟိုလေ ဟို ကျွန်မကို အကူအညီလေးတစ်ခု ပေးပါလား၊ ဟို ဒီဖုန်း
နံပါတ်လေးကို ဆက်ပေးပါ လား"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး"

သူ ကားပေါ် တက် လိုက်လေသည် ။ အလကား ဟာမလေး၊ ရိုးသား
ဟန်ဆောင်နေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေက ပိုဆိုးတယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေ
ဖန်တီးချင်နေကြတာ။ အုပ်စိုးခ မင်း မမှတ်သေး ဘူးလား။ မြတ်နိုးဆို
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မိလို့ မင်း သစ္စာမဲ့တာ ခံစားနေ
ရပြီပဲ။ မင်းမှတ်သင့်ပြီ။ သူ့ကိုလည်း ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်
မလေး။ အခုပဲကြည့် သူ့အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေက သိန်းကျော်တဲ့
တန်ဖိုးကြီးကြီးတွေ။ ဒီကောင်မလေးကြောင့် ပျက်စီးရပြီ။ မိန်းကလေး
တွေကို ပတ်ပတ်သက်သက် ရောရောဝင်ဝင်မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။
ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည် ။

အခန်း (၂)

"ဟွန်း ... အလကားလူ၊ ခရုကတော့ လူကြီးလူကောင်းဆိုပြီး အကူအညီတောင်းတာ၊ ယဉ်ကျေးမှု မရှိလိုက်တာနော်"

ခရု နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့် စောစောကလူကို မကျေမနပ် ပြောနေမိလေ သည် ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကိုများ ရက်ရက်စက်စက် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပြီး သွားတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ သူ။ ခရုကတော့ အကူအညီလေးများ ရမလားလို့ တောင်းပန်လိုက်ရတာ။ ရှင်ကြီးက ကျွန်မကို ဇာတ်လမ်းဆင်တယ်လို့ များ ထင်နေလား မသိပါဘူး။ ဝေးသေးတယ်။ ခရုက ဆင်းရဲပြီး တောက တက်လာပေမဲ့ မာနရှိပါတယ်နော်။ သူမ အန်တီမေချစ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းဆက်လို့ ရမည့် နေရာ ရှာနေရသေးသည်။ ။

"ညီမလေး"

"ရှင် ..."

"ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ အစ်ကိုက အငှားကားမောင်းသမားပါ၊ ဟိုမှာကား၊ ညီမလေးက နယ်က လာတာထင်တယ်၊ လိပ်စာပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်"

"ပြစမ်းပါဦး"

မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူတို့ တွေက ဘာတွေမှန်းမှ မသိတာ။ ခရု အား ကိုးတကြီး ယုံကြည်လို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်။ ခရု ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာရသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အားငယ်လာမိသလို ပင်။ ယောင်လည်လည်နဲ့ အန်တီမေချစ်တို့ လည်း မေ့များ မေ့နေလား။ ဘာဖြစ်လို့ များလာမကြုံပါလိမ့် နော်။ သေချင်လိုက်တာ။ ဒီအငှားကားမောင်းသမားဟု ပြောနေသော သူ့မျက်နှာက အမာရွတ်ကြီးနှင့် ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ လူတကာကို ယုံပြီး လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခရု မျက်နှာလေးကို တင်းထားလိုက်သည် ။

"ကား မငှားသေးပါဘူးရှင်၊ အိမ်က လာကြိုမှာ ပါ၊ ကျွန်မအစ်ကိုက ဒုရဲအုပ်စိုးသိန်းပါ၊ လာကြိုမှာ မို့လို့ ပါ"

ထိုလူ တွန့်သွားသည် ။ သူမ ရပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရမှာ ပဲ။ ဒုက္ခပါပဲ နော်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖုန်းဆက်လို့ ရမဲ့နေရာလည်း မတွေ့။ ခရုပဲ မျက်စိလျှမ်း နေလို့ လား ။ သေသေချာချာလည်း ပြူးတူးကြောင်တောင် မကြည့်ရဲ။ တချို့လူတွေက ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် ဖြစ်နေကြသည် ။ ခရုက အိတ်တစ်လုံးနှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ထိမထင်သည့် ဟန်လေးနှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလိုက်၏။ စောစောက အငှားကားမောင်း သမားလည်း မသိမသာနှင့် ခရုနောက်မှ ကပ်လိုက် လာလေသည် ။ ဘုရားရေ ခရု ဘာဆက်လုပ်ရလေ မလဲ။ ရပ်နေလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလျှင်လည်း ဘူတာကြီးနှင့် အဝေးဆုံးရောက် သွားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အန်တီမေချစ်တို့ လာကြိုရင် မတွေ့မှာ စိုးရိမ်ရသေးသည် ။

"ကျွီ..."

"ဟင် ..."

ကားတစ်စီးက သူမအနားတွင် ထိုးရပ်လာသဖြင့် ခရု အထိတ်တလန့်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ခရုနှင့် ပြဿနာတက်ခဲ့သော ကိုလူချော ဖြစ်နေသည်။ ။

"တောသူမ ကားပေါ်တက်၊ ဒီမှာ လာပြီး ယောင်ချာချာ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဘယ်သွားချင်တာလဲ၊ လိပ်စာရှိလား၊ ပြစမ်း"

"ရှင် .."

"ဘာရှင်လဲ၊ မင်းကို ကူညီတာနော်၊ လူကို မယုံသလိုမလုပ်နဲ့ ၊ ငါက အလုပ်အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံရင် တက်လေ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေး"

"ဘာ ..."

"ရှင် ..."

"ငါက မင်း ဦးလေးလို့ ခေါ်ရမဲ့အရွယ်လား၊ တမင်သက်သက် ငါ့ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ လို့ လှောင်ပြောင်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား တောသူမ"

"ဟွန်း"

ခရု ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောဖြစ်ချင်ပေမဲ့ သူ့အကူအညီမယူလို့ လည်း မဖြစ်သေးဘူးလေ။ တောက တက်လာလို့ တောသူမလို့ ခေါ်တာပဲ နာစရာမရှိပါဘူး။ လောလောဆယ်တော့ ခရု ဒုက္ခရောက် နေတာပဲ မဟုတ်လား။

"ဦးလေး ... အဲ ... ရှင့်နာမည်ကိုမှ ခရု မသိသေးတာ၊ ဘယ်လိုခေါ်"

လဲဟင် "

"နင်သိဖို့ မလိုပါဘူး၊ လိပ်စာပြ၊ ငါက ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမှာ လဲ"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာ ပါ"

သူက ဟိန်းဟောက်နေပေမဲ့ ခရု စိတ်မဆိုးရဲ။ မအားသည့် ကြားမှ တမင်အကူအညီပေးနေတာ သိ၍ လည်း ခရု ရန်မတွေ့ချင်ဘဲ သူပြော ဆိုသမျှ သည်းခံနေရမည် ဖြစ်လေသည် ။ သူက ရုပ်ရည်က တည်ကြည် ခန့်ညားကာ ချောမောနုဖပ်နေသဖြင့် တော်တော်ချမ်းသာမှာ ပဲလို့ တွေး မိသွားရသည် ။ မာန ကလည်း မိုးထိအောင် ကြီးမည့် လူ။ မျက်နှာကြောကြီးက တင်းနေတာပဲ။ အင်းလေ သူကူညီတာပဲ ကျေးဇူး တင်ရဦးမယ်။ ဟိုလူတွေက ခရုကို မကောင်းကြံစည်ဖို့ နောက်က လိုက် နေတာ။ ခရု ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ ရဲလို့ ပြောလိုက်လို့ သာ တွန့်ဆုတ်သွားကြတာလေ။ ခရု နင်ကံမဆိုးသေးပါဘူး။ အခက်အခဲနဲ့ ဒု က္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံရလို့ လေ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီမှာ ပေကျံစွန်းထင်နေတာကြည့် ပြီး ခရု ရယ်ချင်သွားရလေသည် ။

"အယ်"

"ဟေ့ ... မင်းကို စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ ကူညီနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လှောင်ပြောင်ချင်နေရတာလဲ၊ မင်းကြောင့် ငါ့အဝတ်အစား သိန်းကျော်တန် တွေ ပျက်စီးသွားရတာကွ"

"တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မလည်း တကယ်ပဲ မတော်တဆပါ၊ ကျွန်မက တောက တက်လာတော့ တည်းမဲ့အိမ်ကလည်း လာမကြိုလို့ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း မကြည့်ရဲတာနဲ့ ဦးလေး အဲ ... ရှင့်ကို ဝင်တိုးမိတာ ပါ၊ တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်"

ခရု ရယ်ချင်နေလေသည်။ ။ မျက်နှာကြီး ရှုတည်တည်နဲ့ ဒေါသထွက်နေဟန် တမင်ဟန်ဆောင် ဖန်တီးထားပေမဲ့ ရှင်ကြီးက လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ခရုစိတ်က သိနေပါတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ တောကနေတက် လာပြီး ရန်ကုန်မြေကို နင်းမိသည် နှင့် ခရု စတင် သိကျွမ်းခင်မင်ရသူက ရှင်ကြီးလို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ခရုအတွက် ကံကောင်းခြင်း အတိတ်နိမိတ်ပဲလို့ ထင်တာပဲလေ။ ခရုပြတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ရှောရှောရှူရှူပဲ ရောက် လာလေသည်။ ။

သင်္ဃန်းကျွန်းရပ်ကွက်တစ်ခုက အန်တီမေချစ်အိမ်က ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း နှစ်ထပ်အိမ်ပဲ ဖြစ် သည် ။ သေသေသပ်သပ်နှင့် ခြံကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိနေ၏။ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေနှင့် နေချင့် စဖွယ် နေရာလေးပါပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ခရုဆင်းလိုက်သည် နှင့် အိမ်ထဲကနေ အပြင်ထွက်တော့ မည့် အန်တီမေချစ်တို့ သားအမိနှင့် ဆုံလေတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ခရု ... ညည်းကို အခုပဲ လာကြိုတော့မလို့ ဟာ၊ ရထား အချိန်လွဲသွားတာ ထင်တယ်၊ အောင်မယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ ဟယ်၊ ညည်းလေး ရောက်လာလို့ ၊ အသိကားလား"

"အောင်မယ်လေး အန်တီမေချစ်ရယ်၊ ခရု ဒုက္ခရောက်နေတာ ဒီက အကူအညီပေးပြီး လိုက်ပို့ ပေးလို့ ပေါ့"

"ဟုတ်လား၊ ဪ ... သားရဲ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးပါလား၊ ဟဲ့ ခရု ... နင်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာ တာလဲ၊ သူဌေး အိမ်ထဲဝင်ပါဦးရှင့်၊ သား ရှိပါတယ်"

မထင်မှတ်ဘဲ အန်တီမေချစ်သား ကိုကိုထင်ရှားရဲ့ သူဌေးဖြစ်နေလေ

သည် ။ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး ပျာပျာသလဲ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ကြလေတော့၏။ ခရု အားနာလိုက် တာ၊ ခရု ရှုပ်ပ လာ ရှုပ်ပလာလုပ်လို့ သူဌေး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် အဝတ်အစားတွေ ပေကျံရလေသည် ။

"ကိုယ် မဆင်းတော့ပါဘူး ထင်ရှား၊ ကိုယ့်ကို သွားခွင့်ပြုဦး"

"ဟင် ... အုပ်စိုး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အဝတ်အစားတွေ ပေကျံနေ ပါလား၊ ဒီလောက် အကောင်းစားတွေပဲ"

"ဒီတော့သူမနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာလေ၊ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်နဲ့ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာတော့ ကိုယ့်ကို ဝင်တိုက်မိတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကို ယ်က အရေးကြီးဧည့်သည် ကြိုရမှာ မို့ ကော်ဖီတောင် လမ်းမှာ သောက် လာတာ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အုပ်စိုးရာ၊ ငွေခရုအစား ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့ တွေသွားကြိုဖို့ နာရီ နောက်ကျသွားလို့ ပါ"

"ရပါတယ် ထင်ရှား၊ ကိုယ်သွားပြီ"

ကိုကိုထင်ရှားနှင့် အလုပ်ရှင်သူဌေးက တရင်းတနှီးနှင့် ပြောဆိုဆက် ဆံနေကြသည် ။

"တော်သေးတာပေါ့ ငွေခရု၊ ကိုကိုတို့ သူဌေးနဲ့ တွေ့လို့ ပေါ့၊ သူနဲ့ ကို ကိုနဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်တွေလေ၊ သူတို့ က မိဘအစဉ် အဆက်ဆက် ချမ်းသာကြတာ၊ သူ ကုမ္ပဏီဖွင့်တော့ ကိုကိုကို ဈေးကွက် မန်နေဂျာတာဝန်ပေးပြီး သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းတာပဲ"

"ငွေခရုရယ် လာ အိမ်ထဲဝင်၊ ညည်လေးကိုကြိုဖို့ ရထားဆိုက်ချိန် လွဲ နေတာအေ၊ တော်ပါသေး ရဲ့ လာလာ အိမ်ထဲဝင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်မေချစ်ကတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေး ငွေခရုကို မလွှဲမရှောင် သာလို့ အိမ်မှာ နေပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပါ။ ကျေးဇူးရှိလို့ ခရုအမေ ငွေကြေးပြည့်စုံစဉ် အပျိုဘဝက ဒေါ်မေချစ် ကို ငွေကြေးကအစ ထောက်ပံ့ကူညီထား၍ ဒေါ်မေချစ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းတော့ မငြင်းသာဘဲ။ လက်ခံလိုက်ရလေသည် ။ ယခင်က ဘယ်လိုပဲ နေထိုင်ခဲ့ပါစေ။ ငွေခရုအမေက သူများ အိမ်တွေမှာ အဝတ်လိုက်လျှော်ရတဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ပိုင်း မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေလို့ လက်ခံထားလိုက်တာပါ။ ဒေါ်မေချစ်မှာလည်း သားလူပျိုရှိနေတော့ ငွေခရု နှင့် နီးစပ်သွားမှာ လည်း စိုးရိမ်နေမိသည် ။ ငွေခရုလိုအဆင့်ရှိတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ တော့ သဘောမတူ နိုင်ပါဘူး။ မိမိသားက ပညာတတ် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတာပါ။ ငွေခရုကိုတော့ သိပ်အရေးပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သတိထား စောင့်ကြည့်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား လေသည် ။

"ငွေခရု ဒါက အန်တီသမီးအငယ်ဆုံးလေး ပန်းခွာညိုတဲ့ ၊ ညည်းလေး ဘာမှ မသိသေးပါဘူး၊ အန်တီတို့ မြို့တက်သွားတော့ သားပဲ မွေးရသေးတာလေ၊ သားနဲ့ တော့ အသက်တော်တော်ကွာတယ်၊ ခွာညိုနဲ့ ငွေခရု တစ်ခန်းတည်း နေရမယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီမေချစ်၊ ခရု ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း ခရု ကူညီပါ့မယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ အေ၊ ညည်းအမေက မခိုင်းရက် မစေရက်ထားတာပဲ၊ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှာပါ၊ အန်တီတို့ က နေစရာပဲ တာဝန်ယူနိုင်မှာ လေ၊ ညည်းလေး ကိုယ့်အားပဲ ကိုယ်ကိုးရမှာ ၊ အလုပ်ရှာ၊ ဝင်ငွေရအောင်လုပ်

၊ ညည်းဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အန်တီက ကူညီတာ၊ လိမ္မာမှ ဖြစ်မယ်နော် ငွေခရ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခရ ကြိုးစားမှာ ပါ အန်တီမေချစ် စိတ်ချပါနော်၊ ခရ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေတတ် ပါတယ်၊ အခုလို ခရကို စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

အန်တီမေချစ်တို့ မိသားစုအား ခရ ကျေးဇူးတွေတင်နေမိလေသည် ။ ခရ ကြိုးစားမှာ ပါ။ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ခရလုပ်မယ်။ အမေ့ဆေးဖိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ အမေ့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ထားချင်သေးတယ်။ အမေ့ကို စိတ်သောကရောက်အောင် ခရ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလေ။ ကြိုးစား အားထုတ်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည် ။
